

Jesús Garay, la passió projectada

Un any després de rebre el premi de la Generalitat al millor director, Jesús Garay ha vist estrenat el seu últim film, *Més enllà de la passió*. La fascinació per una cantant amb estigmes —Patricia Adriani— que senten dos homes —Àngel Jové i Juanjo Puigcorbé, premi d'interpretació a Sitges— configura una història estilitzada i misteriosa, un pas endavant en la trajectòria d'un dels directors catalans amb un univers més personal.

—¿Com és que *Més enllà de la passió* ha trigat tant de temps a estrenar-se?

—Això s'hauria de preguntar als distribuïdors i exhibidors, ara, la pel·lícula, òbviament no és allò que s'entén per una pel·lícula comercial i aquesta pot ser una mica la causa del retard. M'imagino que hi ha hagut una mica de negligència, també.

—En un moment donat, es podia haver aprofitat el ressò dels premis que va obtenir la pel·lícula.

—Sí, jo assumeixo que la pel·lícula és molt personal, que explica una història en una clau molt críptica, i que té un interès relatiu per al gran públic. Però en la mesura que va tenir un reconeixement, com a mínim es veu que té una franja de públic.

—¿Els dos personatges masculins de la pel·lícula —Àngel Jové i Juanjo Puigcorbé— són una mica el teu desdoblament?

—Sí, i jo vaig començar a escriure la història amb el personatge del videoaddicte, però em va semblar massa òbvia la meua implicació amb ell i vaig fer servir el recurs d'una mena de doctor Jekyll i Mr. Hyde, un és l'apassionat, i l'altre el fred, i es complementen. I al final en queda un de sol perquè d'alguna manera hereta el personatge de l'altre.

—Hi ha un moment que la pel·lícula

és un dels directors catalans amb un univers més personal i rigorós, però poc reconegut. Ara prepara dos nous projectes, un film policíac i una comèdia, amb el Juanjo Puigcorbé, però no vol que sigui tan dura com l'últim film.

Carles Singla

meua intenció era que ella capgirava la situació, que tenia un poder que anava més enllà de l'aparença.

—I aquesta ambigüitat es manté conscientment al llarg de la cinta.

—Jo sempre he dit que la meua intenció es fer un retrat, molt per lliure, d'un fantasma femení. No deixa de ser la història d'una passió no corresposta, que en una altra forma d'expressió podria ser un bolero, encara que ací pren un aspecte més apocalíptic. És un personatge voluntàriament desdibuixat, està vist a través del deliri dels que la miren, atrapat per la seva pròpia fantasia projectada. És una mica la metàfora del mateix cinema. Això està també en el pròleg de l'oculista, que diu que la llum, la matèria prima del cine, és plena d'equívocs.

—¿Ets tan rigorós per escollir els actors com el personatge del videoaddicte?

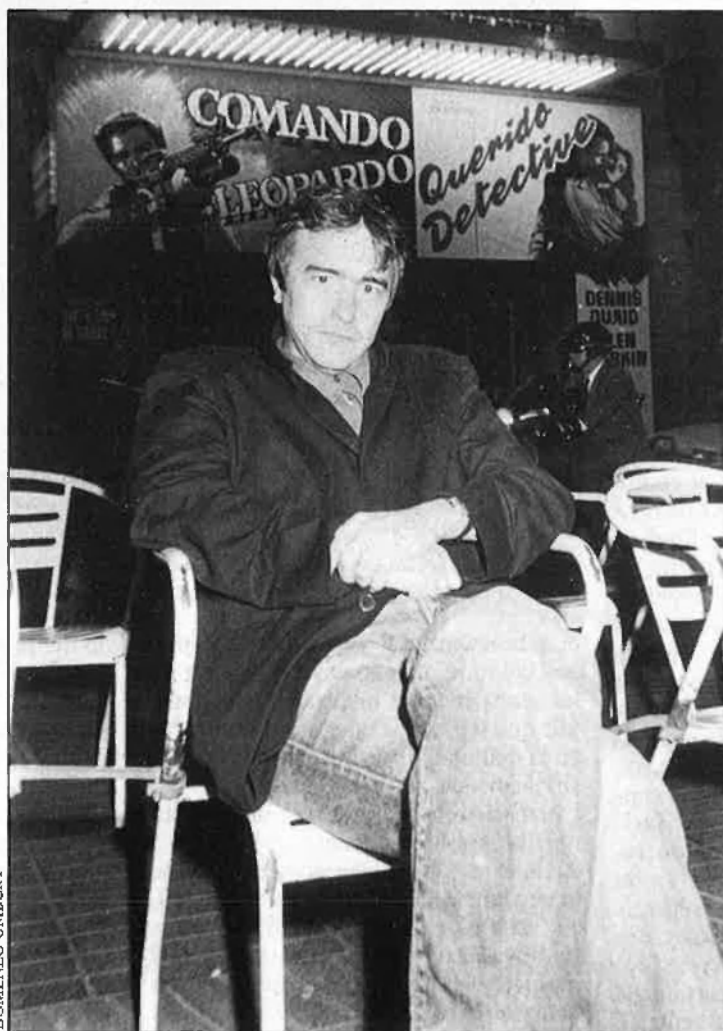
—Sí, perquè jo havia passat per la experiència quan havia posat en marxa la pel·lícula i anava buscant la noia. Vaig fer bastants castings i al final vaig veure per atzar la Patricia Adriani i vaig creure que podia fer-ho ella.

—¿Tu et consideres un actor de pel·lícules rares?

—Sí, però no ho dic jo, ho diu la gent que les veu, o que no les veu, que és pitjor. Si fossin molts els que les veuen, serien rares però integrades, però com que les veu molt poca gent, sembla que és així. Quan les fas, no penses mai que són rares, són el que t'agradaria veure.

—¿Quin projecte portes ara entre mans?

—Dos de simultanis, i bastant diferents. Una pel·lícula policíaca que jo voldria que fos hitchcockiana, i una comèdia, amb el Juanjo Puigcorbé. Però la intenció és que no sigui tan dura com *Més enllà de la passió*, perquè seria excessiu. □

«No faig pel·lícules rares, sino les que m'agradaria veure».

la sembla una revisitació del Faust, la cantant que s'ha venut pel triomf, però això després es dilueix...

—La idea que jo tenia és que hi ha una aparença que aquesta dona és una masoquista que és utilitzada, però també hi havia la idea de tot el contrari, una dona que pren les iniciatives i que és ella qui està controlant els altres. La